

Čikaška izjava o primjeni Biblije¹

Članci potvrđivanja i poricanja

Članak I: Živi Bog

Potvrđujemo da je jedini istinski i živi Bog tvorac i održavatelj svega postojećeg.

Potvrđujemo da se to može spoznati po njegovoj samoobjavi u pisanoj Riječi.

Potvrđujemo da taj jedini Bog postoji vječno u tri osobe – Otac, Sin i Duh Sveti – od kojih je svaka u potpunosti Bog.

Potvrđujemo da je taj živi, djelatan Bog, Bog koji govori, ušao u povijest po svome Sinu Isusu Kristu da bi donio spasenje ljudskome rodu.

Potvrđujemo da su objavljeni Božji karakter i volja temelj svake moralnosti.

Poričemo da je ljudski jezik Svetoga pisma neadekvatan da bi nam objavio tko je i kakav je Bog.

Poričemo da je doktrina o Trojstvu proturječna ili utemeljena na neprihvatljivoj ontologiji.

Poričemo da pojam o Bogu treba biti prilagođen suvremenoj misli koja ne prihvaća koncepcije grijeha ili spasenja.

Članak II: Spasitelj i njegovo djelo

Potvrđujemo da je Isus Krist istinski Bog, rođen od Boga iz vječnosti, istinski čovjek, začet po Duhu Svetome i rođen po djevici Mariji.

Potvrđujemo da je nedjeljivo jedinstvo božanskosti i ljudskosti u osobi Isusa neophodno za njegovo spasiteljsko djelo.

Potvrđujemo da je Isus Krist po svom zastupničkom trpljenju, smrti i uskrsnuću jedini Spasitelj i Otkupitelj svijeta.

1 Čikaška izjava o primjeni Biblije (*Chicago Statement on Biblical Application*) je treći i završni dokument sa trećeg sastanka (10-13. prosinca 1986.) na vrhu svjetskog evandeoskog kršćanstva koji je organizirao International Council on Biblical Inerrancy.

Potvrđujemo da je spasenje samo po vjeri jedino u Isusu Kristu.

Potvrđujemo da je Isus Krist, kao što je objavljeno u Pismu, vrhovni uzor bogobojaznoga življenja koje nam pripada u njemu i po njemu.

Poričemo da Pismo opravdava bilo kakvu drugu objavu ili ponudu spasenja osim na temelju spasiteljskog djela raspetog i uskrslog Krista.

Poričemo da oni koji umiru bez Krista mogu biti spašeni u budućem životu.

Poričemo da osobe koje mogu zdravo rasuđivati mogu biti spašene bez osobne vjere u Krista objavljenog u Bibliji.

Poričemo da predstavljanje Krista kao moralnoga uzora bez upućivanja na njegovu božanskost i nadomjesnu žrtvu pravedno prikazuje učenje Pisma.

Poričemo da odgovarajuće razumijevanje Božje ljubavi i pravde opravdava nadu u sveopće spasenje.

Članak III: Sveti Duh i njegovo djelo

Potvrđujemo da je Duh Sveti treća osoba Trojedinog Boga i da je njegovo djelo neophodno za spasenje grešnika.

Potvrđujemo da istinska i spasonosna spoznaja Boga dolazi po Božjem Duhu koji nam pojašnjava i dokazuje autentičnost riječi kanona Svetoga pisma, čiji je primarni autor.

Potvrđujemo da Duh Sveti vodi Božji narod, dajući mu mudrost za primjenu Pisma u suvremenim pitanjima i svakodnevnom življenju.

Potvrđujemo da životna snaga crkve u štovanju i zajedništvu, njezina vjernost u ispovijedanju vjere, njezina vjernost u svjedočenju, i njezina sila u misiji, izravno ovise o sili Duha Svetoga.

Poričemo da je bilo kakvo stajalište koje poriče neophodnost troosobnosti jedinoga Boga sukladno evanđelju.

Poričemo da bilo tko može reći srcem kako je Isus Gospodin osim po Duhu Svetome.

Poričemo da je Duh Sveti, od vremena apostola, ikada dao, ili sada daje, novu normativnu objavu crkvi.

Poričemo da naziv obnove treba pripasti bilo kojem crkvenom pokretu koji ne uključuje produbljeni osjećaj za Božji sud i milost u Kristu.

Članak IV: Crkva i njezino poslanje

Potvrđujemo da nadahnuće Duha Svetoga daje Bibliji kanonski autoritet, te da je uloga crkve bila i jest priznati i potvrditi taj autoritet.

Potvrđujemo da je Krist Gospodin utemeljio svoju crkvu na zemlji i upravlja njom svojom Riječi i Duhom.

Potvrđujemo da je crkva apostolska jer prima apostolski nauk zapisan u Svetome pismu i utemeljena je u njemu, te nastavlja naviještati apostolsko evanđelje.

Potvrđujemo da su prepoznatljiva obilježja lokalnih crkava vjerno ispovijedanje vjere i naviještanje Božje riječi, te odgovorno vršenje obreda krštenja i Večere Gospodnje.

Potvrđujemo da su crkve u svom poretku i naučavanju podložne Božjoj riječi.

Potvrđujemo da povrh svoje odanosti lokalnoj crkvi, kršćani mogu biti adekvatno uključeni u paracrkvanim organizacijama radi specijaliziranog služenja.

Potvrđujemo da Krist poziva crkvu da mu, kao njegov narod u svijetu, služi štovanjem, odgajanjem i svjedočenjem.

Potvrđujemo da Krist šalje crkvu u svijet kako bi pozivala grešno čovječanstvo na vjeru, pokajanje i pravednost.

Potvrđujemo da nas jedinstvenost i jasnoća Pisma potiču na djelotvorno rješavanje doktrinarnih razlika među kršćanima, te na odražavanje jedinstva crkve u Kristu.

Poričemo da crkva može dodijeliti Svetome pismu kanonski autoritet.

Poričemo da je crkva utemeljena ljudskom voljom i tradicijom.

Poričemo da crkva može obvezati savjest osim po Božjoj riječi.

Poričemo da crkva može odbaciti autoritet pisane Božje riječi i još uvijek adekvatno poučavati u Kristovo ime.

Poričemo da se crkva može prilagoditi zahtjevima određene kulture ako su ti zahtjevi protivni biblijskoj objavi ili ako ograničavaju slobodu savjesti kršćanina.

Poričemo da različite kulturne situacije obezvređuju biblijsko načelo o jednakosti muškaraca i žena ili biblijske zahtjeve za njihove uloge u crkvi.

Članak V: Svetost ljudskog života

Potvrđujemo da je Bog kao Stvoritelj suveren nad cjelokupnim ljudskim životom i da je čovječanstvo odgovorno pred Bogom čuvati ga i štititi.

Potvrđujemo da se svetost ljudskoga života temelji na činjenici da je čovječanstvo stvoreno na Božju sliku i obličje.

Potvrđujemo da život ljudskoga bića započinje začecem (oplođnjom) i nastavlja se do biološke smrti; stoga su pobačaj (osim kada nastavljanje trudnoće neposredno ugrožava majčin fizički život), čedomorstvo, samoubojstvo i eutanazija oblici ubojstva.

Potvrđujemo da je kazneno stajalište o društvenoj pravednosti u skladu sa svetošću ljudskoga života.

Potvrđujemo da je uskraćivanje hrane ili vode kako bi se izazvala ili ubrzala smrt povreda svetosti života.

Potvrđujemo da je, budući da je napredak medicinske tehnologije razliku između života i smrti učinio nejasnom, neophodno krajnje oprezno procijeniti stanje svakog bolesnika nasmrtno kako bi se sačuvala svetost života.

Poričemo da kvaliteta ljudskoga života ima prioritet nad njegovom svetošću.

Poričemo da svetost nerođenog života poriče ispravnost neophodnih medicinskih postupaka radi očuvanja života trudne majke.

Poričemo da je ubijanje u samoobrani, u provođenju smrtno kazne od strane države ili u pravednim ratovima, nužno povreda svetosti ljudskoga života.

Poričemo da oni koji odbacuju božanski temelj za moralni zakon, nemaju etičku i društvenu obvezu očuvati i štititi nedužni ljudski život.

Poričemo da je omogućavanje smrti bez medicinske intervencije u svrhu produživanja života, uvijek povreda svetosti ljudskoga života.

Članak VI: Brak i obitelj

Potvrđujemo da je svrha braka proslavljanje Boga i širenje njegova Kraljevstva na zemlji u instituciji koja podrazumijeva čednost, zajedništvo, rađanje i odgajanje djece.

Potvrđujemo da, budući da je brak sveti savez pred Bogom koji ujedinjuje muža i ženu u jedno tijelo, crkva i država trebaju nalagati vjernost prema Božjoj nakani da to bude trajna obveza.

Potvrđujemo da je po uzoru braka određenog od Boga, muž kao glava, ljubeći sluga-vođa svoje žene, a žena je kao podložna suradnica, punopravni partner svog muža.

Potvrđujemo da je odgajanje i discipliniranje djece od Boga dana dužnost roditelja.

Ija, a od Boga dana dužnost djece je poslušnost roditeljima.

Potvrđujemo da crkva ima odgovornost odgajati obitelj.

Potvrđujemo da je poštivanje roditelja doživotna dužnost svakoga te da podrazumijeva skrb za starije.

Potvrđujemo da obitelj treba služiti na mnogim područjima koja sada pokriva država.

Poričemo da su užitak i samoostvarenje temelj braka te da su poteškoće opravdani uzrok prekida bračnoga saveza.

Poričemo da se biblijski ideal braka može postići ako par živi zajedno izvan zakonitog bračnog saveza ili pomoću nekog oblika istospolne ili skupne kohabitacije.

Poričemo da država ima pravo ozakoniti stajališta o bračnoj i obiteljskoj zajednici koja su protivna biblijskim standardima.

Poričemo da promjenljivi društveni uvjeti ikada mogu učiniti Bogom određene bračne ili obiteljske uloge zastarjelima ili irelevantnima.

Poričemo da država ima pravo prisvojiti biblijski određenu roditeljsku odgovornost.

Članak VII: Razvod braka i ponovno stupanje u brak

Potvrđujemo da je brak Adama i Eve kao doživotno monogamni odnos primjer za sve brakove ljudske rase.

Potvrđujemo da Bog ujedinjuje muža i ženu u svakom zavjetovanom i konzumiranom braku, a prekršitelji zavjeta smatrat će se moralno odgovornima.

Potvrđujemo da bi, s obzirom na to da je bit bračnog saveza doživotna obveza prema bračnom partneru, aktivnosti u odnosu na razoren brak trebale biti barem početno usmjerene na pomirenje partnera i obnovu braka.

Potvrđujemo da Bog mrzi razvod, bez obzira na motive.

Potvrđujemo da je, iako Bog mrzi razvod, odvajanje u grešnom svijetu ponekad preporučeno, a razvod ponekad neizbježan.

Potvrđujemo da Bog oprašta grešnicima koji se kaju, čak i onima koji su sagriješili razvodom svoga braka.

Potvrđujemo da lokalna crkva ima odgovornost disciplinirati one koji krše biblijske standarde za brak, suosjećajno obnoviti one koji se pokaju, i vjerno pružati Božju milost onima čiji su životi bili ranjeni bračnim raskidom.

Poričemo da postoji ikakvo proturječje u Svetome pismu u pogledu razvoda i ponovnog stupanja u brak.

Poričemo da je grešno ostaviti promiskuitetnog ili nasilnog supružnika ili živjeti odvojeno od njega.

Članak VIII: Spolne devijacije

Potvrđujemo da Sveto pismo otkriva Božje standarde za seksualne odnose, a odstupanje od njih je grešno.

Potvrđujemo da je spolni odnos legitiman samo u heteroseksualnom bračnom odnosu.

Potvrđujemo da Božja milost kroz Krista može izbaviti muškarce i žene od devijantnih seksualnih navika, heteroseksualnih ili homoseksualnih, i da crkva mora preuzeti odgovornost za vraćanje takvih članova u život koji slavi Boga.

Potvrđujemo da Bog voli homoseksualce kao i druge grešnike, i da se osoba može oduprijeti homoseksualnim kušnjama u sili Krista za slavu njegove milosti, kao što se može oduprijeti i drugim kušnjama.

Potvrđujemo da kršćani moraju biti suosjećajni, ljubazni i opraštajući u službi Božje milosti prema onima čiji su životi bili ranjeni seksualnim devijacijama.

Potvrđujemo da ljudsko ispunjenje ne ovisi o zadovoljavanju seksualnih nagona. Hedonizam i slične filozofije koje ohrabruju promiskuitetnu seksualnost krive su i vode u propast.

Potvrđujemo da pornografija prijeti dobrobiti pojedinaca, obitelji i cijelim društvima, te da kršćani trebaju težiti obustavljanju proizvodnje i distribucije pornografije.

Poričemo da homoseksualna praksa može ikada ugoditi Bogu.

Poričemo da nasljednost, uvjeti u djetinjstvu ili ostali utjecaji okoline mogu biti izgovor za devijantno seksualno ponašanje.

Poričemo da se seksualno zlostavljanje ili iskorištavanje djece općenito, a pogotovo incestni odnosi, mogu opravdati.

Poričemo da je beznažno tražiti izbjavljenje od homoseksualne prakse ili ostalih oblika seksualne devijacije.

Poričemo da je liječenje seksualne devijacije potpomognuto osuđivanjem bez suosjećajnosti ili suosjećanjem bez istine iz Riječi, u pouzdanoj nadi.

Članak IX: Državna vlast pod Božjom vlašću

Potvrđujemo da je Bog uspostavio građansku vlast kao instrument svoje opće milosti, kako bi suzbio grijeh, održao red i promicao građansku pravednost i opću dobrobit.

Potvrđujemo da Bog daje građanskim vlastima pravo korištenja prinudne sile radi obrane i poticanja onih koji čine dobro te kao pravednu kaznu za one koji čine zlo.

Potvrđujemo da je prikladno i poželjno da kršćani sudjeluju u građanskoj vlasti te podržavaju donošenje zakona na opću korist u skladu s Božjim moralnim zakonom.

Potvrđujemo da je dužnost kršćana moliti za građanske vlasti i da ih slušaju, osim kada bi takva poslušnost uključivala kršenje Božjega moralnog zakona ili zanemarivanje Bogom određenih odgovornosti kršćanskog svjedočanstva.

Potvrđujemo da vlasti imaju odgovornost pred Bogom uspostaviti i provoditi zakone koji su u skladu s Božjim moralnim zakonom, a koji se odnosi na ljudske odnose.

Potvrđujemo da se Kristova uloga u crkvi po njegovoj Riječi ne smije poistovjećivati sa silom koju daje građanskim vlastima; takvo bi poistovjećivanje ugrozilo čistoću evanđelja te povrijedilo savjest pojedinaca.

Potvrđujemo da kada obitelji ili crkve zanemaruju svoje biblijski određene dužnosti, ugrožavajući na taj način dobrobit njihovih članova, država može opravdano intervenirati.

Poričemo da država ima pravo prisvojiti autoritet u ostalim Bogom danim životnim područjima, posebice u crkvi i u obitelji.

Poričemo da Kraljevstvo Božje može biti uspostavljeno prinudnom silom građanskih vlasti.

Poričemo da država ima pravo zabraniti dragovoljnu molitvu i ostale vjerske prakse u prikladno vrijeme u javnoj školi.

Poričemo da Božje dalekosežno uspostavljanje određene vlasti pruža blagoslov, bez pravednog i vjernog vršenja dužnosti od strane vlasti.

Poričemo da je vjersko uvjerenje neophodan preduvjet za služenje u građanskoj vlasti, ili da nedostatak istoga poništava legalni autoritet onih koji vladaju.

Poričemo da se Kraljevstvo Božje može uspostaviti silom građanskih vlasti.

Poričemo da vlast ima pravo propisati specifične molitve ili oblike vjerskih praksi za svoje građane.

Članak X: Zakon i pravda

Potvrđujemo da je Sveto pismo jedini nepogrešiv zapis nepromjenljivih moralnih načela koja su temelj zdrave jurisprudencije (nauk o pravu) i adekvatne filozofije o ljudskim pravima.

Potvrđujemo da je Bog utisnuo svoju sliku u srca svih ljudi kako bi mu bili moralno odgovorni za svoje postupke kao pojedinci i kao članovi društva.

Potvrđujemo da Božji objavljeni zakon, čovjekova moralna narav, te ljudsko zakonodavstvo služe očuvanju nesavršenog političkog poretka od nereda i samovolja, te upozoravanju čovječanstva na potrebu za otkupljenjem u Isusu Kristu.

Potvrđujemo da evanđelje ne može biti nametnuto kao propis i da Zakon ne može spasiti grešnike.

Poričemo da zakonski pozitivizam ili bilo koja druga humanistička filozofija o zakonu može ispuniti potrebu za apsolutnim standardima zakona i pravde.

Poričemo da bilo koja osoba, čovjek, žena, dijete ili društvo ispunjava Božje standarde kojima bi se mogli opravdati pred sudom Božje apsolutne pravde.

Poričemo da je bilo koji politički, ekonomski ili društveni poredak oslobođen smrtnih posljedica izvornoga grijeha ili pak da može ponuditi utopijsko rješenje ili zamjenu za savršeno društvo koje će jedino Isus utemeljiti o svom Drugom dolasku.

Članak XI: Rat

Potvrđujemo da Bog želi mir i pravednost među narodima i osuđuje rat i agresiju.

Potvrđujemo da zakonske države imaju pravo i dužnost braniti svoja područja i građane od agresije i tlačenja drugih sila, uključujući pričuvu za građansku obranu stanovništva.

Potvrđujemo da u zakonitoj obrani područja i građana vlasti trebaju upotrebljavati pravedna sredstva ratovanja.

Potvrđujemo da zaraćene strane trebaju svim mogućim sredstvima nastojati smanjiti građanske žrtve.

Poričemo da se Kristovo djelo može braniti zemaljskim oružjima.

Poričemo da je kršćanima zabranjeno uzimati oružje u obranu zakonitih država.

Poričemo da nepromišljeno ubijanje civila može biti moralni oblik ratovanja.

Poričemo da okolnosti suvremenog ratovanja dokidaju prava i dužnosti građanske vlasti za obranom svoga područja i građana.

Članak XII: Diskriminacija i ljudska prava

Potvrđujemo da je Bog, koji je stvorio muškarca i ženu na svoju sliku, dao svim ljudskim bićima temeljna prava koja treba braniti, podržavati i njegovati na prirodnim i duhovnim razinama.

Potvrđujemo da su sva ljudska bića krajnje odgovorna Bogu za način kako koriste ta prava.

Potvrđujemo da kršćani moraju zagovarati i braniti prava drugih po cijenu ustupanja svojih vlastitih prava za dobrobit drugih.

Potvrđujemo da su kršćani pozvani slijediti Isusov primjer sućuti pomažući obespravljenima nositi svoje terete.

Poričemo da je legitimno bilo koje navodno ljudsko pravo koje je protivno učenju Svetoga pisma.

Poričemo da je prihvatljivo bilo koje djelo koje bi moglo ugroziti tjelesni ili duhovni život kršenjem ljudskih prava te osobe.

Poričemo da dob, nemoć, ekonomske poteškoće, rasa, religija ili spol upotrijebljeni kao temelj za diskriminaciju mogu ikada opravdati uskraćivanje korištenja ili uživanje ljudskih prava.

Poričemo da su elitizam ili borba za vlast u skladu s Kristovim pozivom posvećivanja svojih prava služenju njemu.

Članak XIII: Ekonomija

Potvrđujemo da se valjana ekonomska načela mogu naći u Svetome pismu i treba ju činiti integralni dio kršćanskog svjetonazora i pogleda na život.

Potvrđujemo da su materijalna sredstva blagoslov od Boga, da bi ih se sa zahvalnošću koristilo, te da ih treba stjecati, dobro raspoređivati i dijeliti pod Božjim upravljanjem.

Potvrđujemo da kršćani trebaju požrtvovno davati od svojih sredstava za održavanje rada Božje crkve.

Potvrđujemo da je korištenje osobnih i materijalnih sredstava za naviještanje evanđelja neophodno radi spasenja izgubljenog čovječanstva i nadvladavanja siromaštva tamo gdje se to potiče prijanjanjem uz nekršćanske vjerske sustave.

Potvrđujemo da je aktivna sućut za siromašne i potlačene obveza koju Bog nameće svim ljudskim bićima, posebice onima koji imaju materijalna dobra.

Potvrđujemo da posjedovanje bogatstva nameće obveze onima koji ga posjeduju.

Potvrđujemo da je ljubav prema novcu izvor velikog zla.

Potvrđujemo da ljudska izopačenost, pohlepa i želja za moći promiču ekonomsku nepravednost i potkopavaju skrb za siromašne.

Potvrđujemo da Biblija potvrđuje pravo na privatno vlasništvo u svrhu služenja Bogu tim vlasništvom.

Poričemo da Sveto pismo izravno naučava bilo koju ekonomsku znanost, iako sadrži načela koja se mogu izvući iz Pisma.

Poričemo da Sveto pismo naučava da milosrdnost prema siromasima mora biti izražena isključivo po jednom određenom ekonomskom sustavu.

Poričemo da Sveto pismo naučava kako je novac ili bogatstvo samo po sebi loše.

Poričemo da Sveto pismo podržava ekonomski kolektizam ili ekonomski individualizam.

Poričemo da Sveto pismo zabranjuje uporabu kapitalnih sredstava u svrhu stvaranja prihoda.

Poričemo da je odgovarajući fokus nade kršćanina materijalni napredak.

Poričemo da kršćani trebaju koristiti svoja sredstva prvenstveno za zadovoljenje svojih želja.

Poričemo da spasenje od grijeha nužno podrazumijeva ekonomsko ili političko oslobođenje.

Članak XIV: Rad i odmor

Potvrđujemo da je Bog stvorio sve ljude na svoju sliku te ih milostivo opremio za rad i odmor.

Potvrđujemo da u svakom časnom radu, koliko god on bio služinski, Bog radi s radnikom i po njemu.

Potvrđujemo da je rad božanski određeno sredstvo pomoću kojega proslavljamo Boga te ispunjavamo svoje potrebe i potrebe drugih.

Potvrđujemo da kršćani trebaju dati sve od sebe kako bi ugodili Bogu.

Potvrđujemo da se kršćani trebaju podrediti autoritetu i pravedno provoditi auto-

ritet koji im je povjeren na području rada.

Potvrđujemo da na svom poslu trebaju najprije tražiti Božje kraljevstvo i njegovu pravednost, pouzdajući se u Boga za ispunjenje svojih materijalnih potreba.

Potvrđujemo da bi plaća trebala biti poštena naknada za izvršeni posao bez diskriminacije.

Potvrđujemo da je odmor, u odgovarajućem omjeru prema radu, određen od Boga i da u njemu treba uživati na Božju slavu.

Potvrđujemo da rad i proizvod rada nemaju samo privremenu, nego i vječnu vrijednost kada su učinjeni i upotrebljavani na Božju slavu.

Poričemo da ljudi trebaju vršiti svoj posao radi svog ispunjenja i zadovoljstva, umjesto služenja i ugađanja Bogu.

Poričemo da bogati imaju više prava na odmor nego siromašni.

Poričemo da određeni vidovi posla daju ljudima veću vrijednost u Božjim očima koju drugi ljudi nemaju.

Poričemo da kršćani trebaju prezirati odmor ili da im odmor treba biti cilj.

Članak XV: Bogatstvo i siromaštvo

Potvrđujemo da Bog, koji je pravedan i pun ljubavi, posebno skrbi za siromašne i njihov položaj.

Potvrđujemo da Bog poziva svoj narod na odgovorno upravljanje i životom i sredstvima.

Potvrđujemo da je požrtvovno nastojanje smanjenja siromaštva, tlačenja i trpljenja drugih, obilježje kršćanskog učenja.

Potvrđujemo da kao što bogati ne smiju biti pohlepni, siromašni ne smiju biti zavidni.

Poričemo da se s pravom možemo nazvati učenicima Kristovim ako nam nedostaje aktivna briga za siromašne, potlačene i napaćene, posebice za one koji su u vjeri.

Poričemo da napredak ili siromaštvo možemo smatrati mjerom svoje vjernosti prema Kristu.

Poričemo da je nužno pogrešno da kršćani budu bogati ili da neki imaju više od drugih.

Članak XVI: Upravljanje okolišem

Potvrđujemo da je Bog stvorio fizički okoliš na svoju vlastitu slavu i na dobrobit ljudskih stvorenja.

Potvrđujemo da je Bog dao ljudskom rodu zadatak upravljanja stvorenjem.

Potvrđujemo da ljudski rod ima veću vrijednost od ostatka stvorenja.

Potvrđujemo da upravljanje čovječanstva nad zemljom nameće odgovornost zaštite i očuvanja njezina života i resursa.

Potvrđujemo da kršćani trebaju prihvatiti odgovorna znanstvena istraživanja i njihovu primjenu u tehnologiji.

Potvrđujemo da upravljanje Božjom zemljom uključuje i produktivno korištenje resursa koji se uvijek moraju nadomjestiti u što većoj mjeri.

Potvrđujemo da je zagađivanje zemlje, zraka, vode ili prostora kad je to moguće izbjeći, neodgovorno.

Poričemo da je svemir bezvrijedan bez čovječanstva.

Poričemo da biblijsko stajalište opravdava ili potiče rasipno iskorištavanje prirode.

Poričemo da kršćani trebaju prihvatiti protukulturno odbijanje znanosti ili pogrešno vjerovanje da je znanost nada za čovječanstvo.

Poričemo da pojedinci ili društvo trebaju iscrpljivati svemirske resurse za svoju vlastitu korist na račun drugih ljudi i društava.

Poričemo da materijalistički svjetonazor može pružiti adekvatan temelj za prepoznavanje vrijednosti okoliša.

Prevela Ljubinka Jambrek